
Vladimír
Šlechta
Archa
DETEKTIV Z ORBITÁLNÍHO MĚSTA
KNIHA DRUHÁ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

ARCHA

Copyright © 2026 by Vladimír Šlechta
Cover © 2026 by Tomáš Flak
Czech Edition © 2026 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-681-3
ISBN PDF: 978-80-7456-682-0
ISBN ePub: 978-80-7456-683-7
ISBN Mobi: 978-80-7456-684-4

Vladimír Šlechta

Archa

Detektiv z orbitálního města
kniha druhá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2026

Knihy Vladimíra Šlechty
v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie
1. Nejlepší den pro umírání, 2. Likario, 3. Orcigard

Gordonova země
1. Zahrada sirén, 2. Ploty z kostí, 3. Hořící přízraky

Samostatné knihy
Krvavé pohraničí
Šílený les
Pár kapek zamrzlého času
Válečná lest
Kukaččí mláďata
Zima v Thonnierice
Hraničář

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města
Střepy z Apokalypsy
Ostří ozvěny
Lovci přízraků
Já, Gowery
Kyborgovo jméno
Keltská brána
Projekt Berserkr

Poslední velkoměsto
1. Tajná historie Bornnu, 2. Kletba, 3. Padající Archanděl,
4. Ostrov, 5. Bílá jako sůl

Detektiv z orbitálního města
1. Exodus, 2. Archa, *3. Procitnutí* *

Mimo cykly

Rok Havrana
Tajemství Morie

** připravujeme*

Prolog

Cínová hora

01

Bouře je zastihla nepřipravené. Aby toho neštěstí bylo ještě víc, přestala vysílat Guvernantka.

Charlie Walsh věděl, že musí držet nohu na plynovém pedálu. Musí jet dál a dál, dokud bude v nádržích zbývat alespoň kapka vodíku. Protože jestli zastaví, bouře pohřbí vůz pod tunami písku. Snad se stane zázrak a oni se i bez navigace Guvernantky dostanou do stínu San Antonia. Nebo bouře ustane tak rychle, jak přišla.

Vichřice svištěla kaňony, které ji rozplétaly a obracely do různých směrů. Proudy prachových částeček se mísily do hustých rotujících kotoučů, v nichž nebylo vidět ani krok. Charlie Walsh tiskl nos na čelní sklo, klel a lomcoval volantem, zatímco *wang* na sedadle spolujezdce se tiše modlil.

Chvílemi se zdálo, že se vůz překotí, to když najel jedním

z housenkových pásů na skalisko nebo když jím zacloumal silný poryv vichřice. Ale nepřekotil se.

Pak se skutečně stal zázrak: v rudém šeru problesklo jedovatě zelené světlo luminiscenčního patníku.

Charlie Walsh stočil volant, pásy najely na urovnaný podklad. Z rudé tmy se vyloupl další luminiscenční patník. A další. Celá alej luminiscenčních patníků.

Úplně snadné to nebylo, Charlie Walsh se však zakousl do své šance jako buldok. Šlapal na plynový pedál tak dlouho, dokud ho stará cesta nedovedla dovnitř obrovské haluzny. Zhasnul reflektory a vypnul motor.

Čekali.

Prachová bouře skončila o pár hodin později. Walsh si oblékl anorak, nasadil ochranné brýle a z límce vytáhl kyslíkovou masku. Vyšel ven z hangáru, který ho zachránil. Rozhlédl se. Nad rudou plání žhnulo slunce a trhalo čerň oblohy do nejrůznějších odstínů šedé. Vzduch se rychle ohříval. Bylo teplo, slabých minus pět Celsia.

Věděl, že prachové bouře přesouvají písek sem a tam. Během několika hodin dokážou přemístit dunu tlustou desítky metrů o třicet kilometrů dál. Tady však proběhl opačný proces: vichřice odklidila písečné nánosy a odkryla zbytky starého osídlení: protobetonové větrolamy, rozbitá plastiková iglú, hangáry z vlnitých polymerových desek.

Charlie Walsh shodil kapuci anoraku. Posunul si brýle na čelo a zadíval se na šedivé suťové pole, táhnoucí se na nedalekém limonitovém svahu.

„Pane Charlie, Guvernantka už vysílá," ozval se od vozu *wang*. Když byli sami dva, choval se k němu Walsh jako k lidské bytosti a dovoloval mu, aby ho oslovoval křestním jménem.

„Kde jsme?" křikl na něj Charlie Walsh. Tiskl si k očím spektrografický dalekohled a přemýšlel. Klikatá čára v ru-

dém svahu ho mátla, v mikročipem výrazněném obraze plála jako reklama na mražený krém *MARITIMUSIE*, vysílaná v době Walshova dětství na staré dobré Zemi. Znamenalo to jediné: nachází se tam velmi čistá kovová ruda.

Cín.

„Určil jsem polohu, pane," řekl *wang*. „Jsme za hranicí vymezené oblasti."

Když byli o samotě, odpouštěl si i obvyklé šišlání *wangů* a mluvil čistě, tedy žádné *guvelnantka* nebo *hlanice*.

„Jak moc jsme daleko?"

„Čtyřicet kilometrů jihozápadně."

„Pořád jsme v pánvi?"

„Pořád."

„Kašli na to," řekl Charlie Walsh. „Pojď se podívat."

Droboučký Číňan, oblečený v lehkém modrém skafandru, vyšel z hangáru. Rozhlédl se.

„Pane Charlie!" vyjekl zděšeně.

Charlie Walsh se podíval, kam míří ukazovák *wangovy* rukavice. Uviděl narudlý balvan, opracovaný do pravidelných tvarů. Vypadal jako ponk. Něco na něm leželo.

Charlie Walsh došel k balvanu a vzal věc do prstů. Bylo to mírně zkroucené, vypadalo to jako lopatka větráku. Povrch pokrývala precizní ornamentální rytina.

Jak se to sem dostalo? Jak to, že to vichřice neodvála?

„Duchové!" vypískl *wang*. Položil ruku na místo, kde měl pod skafandrem ochranné amulety, a rozbrebentil se svou nesrozumitelnou mateřštinou. Walsh se rozhlédl po okolí balvanu, ale nenašel nic. Slabý vánek převíval prach a zahlazoval stopy.

02

Doktor Benjamin Thorn byl mrňavý chlapíček s dětsky

hladkou tváří a předčasně zešedivělými, dozadu začesanými vlasy. Pohodlně se usadil v polstrovaném křesle, povytáhl si rukávy tvídového saka, dopraveného sem ze Země speciálně pro něj. Propletl prsty. Přes masivní stůl, vyrobený z pravého marsovského dřeva, se zadíval na přerostlého člověka v rozepnutém anoraku a nepříliš čistých pracovních kalhotách. Charlie Walsh si dnes vzal pod anorak košili i kravatu, stejně však vypadal dosti ušmudlaně.

„Přečetl jsem si vaši zprávu, Walshi," řekl doktor Thorn.

„A co na to říkáte, pane doktore?" zazubil se Charlie Walsh. Tvář měl čerstvě oholenou se zřetelnými šrámy po tupé žiletce. „Pořádné syslí hnízdo, nemyslíte?"

„Tak nějak," přikývl doktor Thorn. „Poslyšte, Walshi, jste si vědom, že jste svůj objev učinil daleko za hranicemi našeho teritoria?"

„Guvernantka přestala vysílat, pane doktore, to přece víte. Zabloudili jsme v bouři. Předloni jsem se dostal za hranici ještě dál, tam, kde jsem objevil tu naftovou bažinu, vzpomínáte si?"

„Ano," připustil doktor Thorn.

„Něco je špatně?" znejistěl Walsh. Podivné bylo už jen to, že ho přijal osobně doktor Thorn.

„Ne, určitě ne," uklidnil ho Thorn. „Jde nám jen o vaše bezpečí, pane Walshi, Olympus tam mohl dislokovat nějaké své partyzány. Jinak jste samozřejmě uskutečnil vynikající objev."

„Cín," řekl Charlie Walsh. „Tak čistou rudu jsem ještě neviděl. A ty trosky kolem... Jsem přesvědčený, že to zbylo po Brazilcích. Brazilci našli cín hned, tak proč ne TaimanCom? Nikdo nezkontroloval brazilské záznamy?"

„Brazilci vymazali všechna data. Nedokážete si představit, co se tu dělo, chaos a revoluce. Nechtěli se vrátit zpátky na Zem."

„Ani se jim nedivím," podotkl Walsh. Uvědomil si, že doktor Thorn zažil repatriaci Brazilců osobně.

„Odvedl jste dobrou práci, Walshi," uklidnil ho doktor Thorn. „Bude z vás bohatý muž. Vrátíte se na Zemi?"

„Ještě nevím. Asi ano."

„Nedoporučoval bych vám to. Strávil jste bezmála deset let v místní gravitaci. Při vší úctě k vaší fyzické kondici, váš organismus by měl na Zemi problémy."

„Myslím, že bych se na Zemi rád podíval," řekl geolog pevně.

„Jak si budete přát, Walshi. Ale ty peníze vám samozřejmě nepřevedeme ze dne na den. Dobře víte, že musíme provést podrobný průzkum a orientační ocenění naleziště. Teprve pak dostanete svá procenta. Zatím jsem vám mohl napsat jen mimořádnou prémii."

Doktor Thorn křepce vyskočil ze svého křesla, obešel stůl a podal Charliemu Walshovi poukázku.

„Díky," řekl Walsh. Převyšoval doktora Thorna o více než o hlavu.

Audience byla u konce.

03

Zabijákům zapomněli sdělit, jak **hodně** je Walsh veliký.

Dveře pokojíku jednoho z bordelů na Márquezově třídě, za kterými Walsh laškoval se dvěma obstarožními štětkami, vyrazili pomocí plastické náložky. Skočili dovnitř: dva chlapíci v konvenčních oblecích s automaty v rukou, nejprve jeden a pak druhý. Dávka z automatu srazila Bulharku s vyšisovanými vlasy, která se úplně nahá pokoušela udělat holubičku na taburetku před zrcadlem. Automat přitom nevydal skoro žádný zvuk, jen slabě zasyčel a zacvakal. Hlasitější bylo čvachtání, se kterým se projektily zasekaly do Bulharčiných vytahaných prsou.

Pak se z pokrývek vyhrabal Walsh.

Při pohledu na jeho rozměry spadla prvnímu ze zabijáků brada. Na sekundu zaváhal. Místo toho, aby skočil stranou a uvolnil prostor parťákovi, přešlápl a zůstal stát.

Walsh využil šanci: popadl za rameno druhou prostitutku, tlustou čtyřicetiletou Japonku, a mrštil ji proti oběma mužům. K Walshově výšce patřila i pořádná síla, na jeho straně stála i nízká gravitace Marsu. Rotující štětka vlétla do zabijáků jako dělová koule a srazila je k zemi.

Walsh skočil hned za ní. Prvnímu z mužů dupl bosou nohou na zápěstí pravačky, ozvalo se křupnutí loketních kostí. Walsh se shýbl a vykroutil ze zlomené ruky automat. Tím pak tloukl do obličeje druhého chlapíka, dokud mu nerozbil hlavu na krvavou kaši. Teprve pak obětoval pár drahocenných vteřin na to, aby si zbraň prohlédl.

Něco takového držel v ruce poprvé, ale velice se to podobalo pistoli pro nastřelování horolezeckých skob.

Vyzkoušel automat na chlapíkovi se zlomenou rukou. Opravdu z toho vylétly jakési hřebíky, i když dosti malé na to, aby udržely horolezce. Proštepovaly zabijákovo tělo od levého boku až k pravému rameni.

Syčení i cvakání ustalo. Hřebíkový zásobník byl prázdný, nebo se možná vyprázdnila tlaková bombička.

Charlie Walsh strhl z postele prostěradlo a naházel do něj své oblečení: boty, kalhoty, anorak se zabudovanou kyslíkovou maskou. Ranec popadl do levačky, pravicí sebral hřebíkový automat druhého muže.

S neforemným rancem utíkal pryč a krátkými dávkami střílel na všechno, co se hýbalo.

Složil pyrotechnika, který předtím odpálil dveře. Zranil dva náhodné zákazníky bordelu.

Venku stál roadster. Řidič, když uviděl obrovského nahého chlapa s rancem v ruce, sešlápl plynový pedál a pokusil

se Walshe srazit čelní maskou. Charlie Walsh rozstřílel čelní sklo vozu a uskočil až v poslední chvíli.

Roadster vjel do výkladní skříně sousedního bordelu. Polonahé štětky, které tam posedávaly na židlích či postávaly a nakrucovaly se do dráždivých poloh, se s jekotem rozutekly.

Walsh skočil do výlohy a pořezal si při tom bosé nohy o vysypané sklo. Balík s oblečením hodil na zadní sedadlo a z předního sedadla vyházel to, co zbylo z řidiče. Vecpal se za volant, kolena měl skoro až pod bradou. Zařadil zpátečku a dupl na plyn.

Márquezova třída byla v tu chvíli poloprázdná – jak by také ne, když turistická sezona začne až za půl roku. Tedy pozemského roku. Chodci měli dost prostoru na to, aby mohli uskočit, a roadster už nenapáchal žádné škody na životech ani na zdraví. Prosvištěl Márquezovou třídou, odmrštil dva odpadkové koše a převrátil stánek pouličního prodejce.

O pět minut později dorazil Charlie Walsh k hranicím staré brazilské čtvrti. Tudy už by se roadster neprocpal. Walsh vystoupil a ztratil se v bludišti ulic a chodeb.

Kapitola první

Rudá planeta

01

Niklas se probudil a otevřel oči. Uviděl Matyldu, seděla na stoličce před zrcadlem a rtěnkou si přibarvovala pusu. Měla na sobě své rádoby zahradnické oblečení, tedy zelené lacláče ustřižené pod koleny a spuštěné hodně nízko. Byla bosá, ramena měla nahá a zpod laclu jí vykukovala květovaná podprsenka. Chystala se do haly Ruber Lantern, aby tam posnídala, zatímco ji budou přes kamery okukovat *členové klubu*.

Druhý trimestr už pokročil, těhotenství na ní začínalo být vidět. Virtuálního sexu se už neúčastnila. Vlastně, jak měl Niklas podezření, se virtuálního sexu neúčastnila žádná z těch holek, které vysedávaly v hale Ruber Lantern, nejspíš tam chodily jen proto, aby poklábosily, snědly pár sendvičů, zapily je kávou a zakouřily si z e-cigaret. Každá

nuance pohlavního styku už byla nasnímaná, vše teď řídil počítač, avšak *platící zákazníci* dole na Zemi byli utvrzováni v bludu, že *prcají* tu kterou obyvatelku orbitálního města.

Virtuální sex byl čistě Valentininým projektem a po jejím odletu na Mars běžel tak nějak samospádem. Něco vynášel, ale nebyly to závratné peníze. Niklas se onehdy zeptal *strýčka* Timoteje, když se s ním náhodou setkal, proč z Ruber Lantern neudělají *opravdický* hampejz a neotevřou ho pro turisty. Strýček Timotej mu svým roztomile naivním způsobem vysvětlil: „V takovém případě bychom museli dole na Zemi najmout *opravdické* nevěstky, Nikolko, a pak je vynést na vysokou oběžnou dráhu. To by se v běžné turistické sezoně nevyplatilo. Ne pokud bychom měli zákazníkům poskytovat ony nevídané rozkoše, o kterých píšeme v propagačních materiálech. Ruber Lantern není založena na skutečných službách, ale na iluzi, toho sis musel všimnout!“

Pak dodal: „Však ona Valuška vymyslí, co s tím, až se za dva roky vrátí z Marsu.“

A hned to bylo jasné. Holky z Ruber Lantern nebyly řemeslné prostitutky, všechny měly skutečnou práci. Matylda zahradničila, bioinženýrka Ida se zabývala bioinženýrstvím, kybernetička Mizzi kybernetikou a tak dále a tak dále. V hale Ruber Lantern se jich obvykle poflakovalo kolem deseti a celkově jich Valentina zbuntovala ke třicítce. Většinou byly chytré a vzdělané, i Matylda získala titul na Zahradnické univerzitě v Hohenheimu, nebo to alespoň tvrdila.

Niklas si svého času položil otázku, proč se uvolily k tomu, aby se vystavovaly polonahé před nějakými idioty, jejichž počet nikdy nepřesáhl šedesát tisíc. A proč těm deseti procentům z nich, kteří sáhli hlouběji do kapsy, poskytují na dálku virtuální sex. Po dlouhém přemýšlení

usoudil, že všechny tyhle doktorky a inženýrky, naverbované Valentinou, ztratily na vysoké oběžné dráze zábrany.

Anebo jinak: virtuální sex pro ně nebyl skutečný sex. A *členové klubu*, kteří je ze Země pozorovali přes kamery, pro ně nebyli skuteční lidé. Když měly příležitost zavděčit se Valentině, příslušnici vládnoucí rodiny, nezaváhaly. Účastí na projektu Ruber Lantern si polepšily a postoupily v hierarchii.

Matylda, když uviděla, že je Niklas vzhůru, řekla: „Volal Vasilij, Valentina ti poslala zprávu. Zajdi za ním, přehraje ti ji."

Uch...

Někdy se mu dařilo nevzpomenout si na Valentinu celý jeden den. Jindy na ni myslel neustále.

„Valentina už je na Marsu?" zeptal se.

„Zatím na oběžné dráze, chystá se na vylodění," vysvětlila mu Matylda.

„Volal Vasilij? Jak to, že jsem neslyšel zvonění telefonu?"

„Šla jsem do kuchyně, abych si natočila vodu. Zvedla jsem telefon hned, jak cinknul."

„Ranní nevolnost?" zeptal se.

Naklonila se nad ležícího Niklase a políbila ho na ústa: „S tím si nedělej starosti, lásko..."

Vyvinul se z jejího objetí a vstal. Matyldina naprostá oddanost zkombinovaná s její vlastní nezávislostí ho v poslední době dosti vytáčela. Vlastně by mělo platit jedno nebo druhé, buď oddanost, nebo nezávislost. Matylda zvládala obojí.

Zamířil do koupelny. Když vstoupil do předsíně pidibytu, který mu zanechala Valentina, zazvonil v kuchyni telefon.

Zvedl sluchátko a ohlásil se: „Niklas Kadlecek."

„Boris," ozval se hluboký hlas se zřetelným ruským přízvukem. „Zastav se u mě, *málčik*. Mám pro tebe práci."

„Volal Vasilij, že pro mě taky něco má," namítl Niklas.

„*Da*," přitakal Boris, který do univerzálu s oblibou míchal kousky ruštiny. „Nejdřív Vasilij, pak já. *Panimáješ?*"

„Jasně," řekl Niklas, avšak už do hluchého telefonu.

02

Vasilij ho přijal v kruhovém sálu výpočetního centra s vydutým stropem. Kolem dokola stály stoly s blikajícími sestavami počítačů, na stěnách visely velkoplošné monitory.

„Hned ti to pustím," řekl Vasilij a gestem nabídl Niklasovi židli. Byl to chlapík snad čtyřicetiletý, vyzáblý, dlouhé vlasy měl stažené do culíku, na úzkém nose mu seděly malé kulaté brejličky. Stejně jako ostatní lidé v místnosti se oblékl do bílého pláště a bílých laboratorních kalhot, avšak ostatní technici si Niklase nevšímali a vlastně se dívali skrz něj.

Niklas se usadil, Vasilij zarejdil myší a spustil jakýsi soubor. Na velkoplošné obrazovce se objevila dvakrát zvětšená Valentinina tvář s tvarohovitou pletí a s kruhy pod očima. Vlasy, i když krátce ostříhané, měla rozcuchané a prameny trčely do různých směrů. Na pozadí byla vidět stísněná kabina planetoletu, sice jen maličká, avšak pro jedinou osobu. To byl luxus, jaký si většina vystěhovalců nemohla dovolit.

„*Daragój Niklas*," řekla svým poněkud chraptivým hlasem. Ani ona si nedokázala odpustit ruské slovo hned v první větě. „Tohle je určeno jen pro tebe. Možná máš pocit, že jsem s tebou tak trochu vyjebala, když jsem odletěla na Mars a tebe nechala trčet na Codaε. Věř mi, že rodina vyjebala se mnou. Podívej se na mě, jak vypadám! Jako bych právě vylezla z hrobu...! Je to jen pár hodin, co mě probudili! Tím na mě vlastně udělali pokus, to jen

tak na okraj... Ale nezdá se, že bych zestárla, vlasy mi nepoporostly ani o milimetr a nehty zrovna tak, podívej," ukázala. „Takhle vypadají po čtyřech měsících v takzvané hibernaci, nebo kde jsem to vlastně byla. *V naší patentované kryokomoře nezestárnete*, to by mohl být nový slogan Tischler-Abalkin Werke, sice blbý, ale náš... Něco od tebe potřebuju, Niklasi, a ty se, prosím tě, nestav na zadní. To by nikomu neprospělo. Zařadili tě do užšího týmu, který pro mě má shromáždit podklady a zapakovat mi je do balíčku. Já totiž nevím vůbec nic. Ani proč mě sem poslali, ani co mám na Marsu udělat. Měli strach, aby soubory někdo nešlohl, až budu v hibernaci. Prý mám na Marsu zařídit cosi zásadního, určitě je to důležité, když rodina vyslala mne, a ne nějakého poskoka. I když já si jako poskok zrovna teď připadám. Jsem nejpostradatelnější z Tischler-Abalkinů, tak mi to hodili na krk. Bylo by od vás pěkné, kdybyste mi to s Borisem a s Vasilijem připravili během deseti hodin, abych si to mohla v klidu projít, než mě vylifrují na povrch Marsu. Líbá tě Valentina."

Ústy naznačila polibek a videozáznam skončil.

„Kdy to přišlo?" zeptal se Niklas.

„Před dvěma hodinami," vysvětlil mu Vasilij. „Nejdřív nechtěli budit mě, já jsem pak nechtěl budit tebe. Měl bys jí urychleně odpovědět, já to zašifruju a odešlu."

„Co jí mám říct?"

„Že se do toho okamžitě pustíš."

„Vůbec nevím, jaké podklady bych pro ni měl dát dohromady."

„Boris ti to vysvětlí. Prostě ji povzbuď, viděl jsi, v jakém je stavu. Tady je kamera, do té se dívej, tady je mikrofon, do toho mluv. Záznam běží!"

Niklas se pokusil o úsměv: „Milá Valentino," začal, „tvůj nečekaný odlet na Mars pro mne byl šokující, avšak již jsem se s tím vyrovnal. Hned teď se pustím do získávání

podkladů, abych je pro tebe shromáždil v požadovaném čase, tedy nejvýše do deseti hodin. Teď už jen do osmi."

Odmlčel se. Vasilij, který stál mimo záběr kamery, mu obouruč naznačil, ať ještě něco řekne.

„Do našeho opětovného shledání," pokračoval Niklas, „zbývá jen rok a půl, drahá Valentino. A k tomu pár měsíců, ale kdo by je počítal, že? Pak už budeme jen spolu a nic nás nerozdělí. Samozřejmě pokud si to budeš přát. Já si to samozřejmě přeji – a to přímo toužebně."

„To stačí," řekl Vasilij a ukončil záznam. „Myslím, že to sestříhám, než to odešlu. Taky to proženu umělou inteligencí a trochu vylepším. Nemyslím si, že by Valentina měla náladu na podobné fórky... Poletí to k ní pět šest minut reálného času a její odpověď, pokud odpoví, taky tak. Je zbytečné, abys tady čekal."

Niklas se zvedl ze židle a vykročil k výtahům, aby se přemístil do Borisova kutlochu.

03

Za čtyři měsíce, které uplynuly od odletu planetoletů, se Niklas pevně usadil ve struktuře orbitálního města. Oficiálně byl jmenován detektivem a uveden jako kontakt pro policisty ze Země, pokud by něco potřebovali. Vedení tím upozadilo šéfa bezpečnosti Borise Abalkina a vystrčilo dopředu někoho bezúhonného, i když bezvýznamného. To mělo dobrý důvod. Svého času prý Boris zahájil kariéru v Sankt-Petěrburku coby gangster, avšak než se stačil vypracovat či než ho někdo zabil, vzpomněla si na něj rodina a *pozdvihla* ho. Bylo to *pozdvihnutí* se vším všudy – až na vysokou oběžnou dráhu. Interpol na něho stále vedl otevřený spis a nepůsobilo dobrým dojmem, když měl komunikovat s pozemskou policií. Jmenováním Niklase tento drobný problém vyřešili.

Niklas si už dříve položil otázku: *Proč nevystrčili do popředí někoho bez škraloupu už dávno?* Dospěl k názoru, že jim na tom zase tak moc nezáleželo. Udělali to až v okamžiku, kdy do svých řad přijali Niklase, kterého si oblíbil Marcel, korunní princ spojené rodiny Tischler-Abalkinů, a kromě Marcela jej skrytě podporoval i *starý pán*, tedy Odillo Tischler. Když už Niklase měli, tak ho využili. Tak se to tady dělalo.

Co se týká Niklasovy detektivní činnosti, zatím to nebylo nic moc. Prvních několik týdnů po odletu planetoletů se účastnil *tahání mrtvol ze škvír*, jak se tomu říkalo. Obvykle je nacházeli na místech, která nezabíraly kamery, především uvnitř apartmánů, v nichž čekali vystěhovalci na nalodění. Několik mrtvých našli v odlehlých ulicích, a když si prohlédli staré záznamy, uviděli celý průběh vraždy, případně potyčky zakončené smrtí. Vrah pak mrtvolu schoval třeba za ozdobný květináč.

Pokud našli mrtvého v prádle či úplně nahého, znamenalo to, že si jeho vystěhovalecké tepláky oblékl někdo jiný a nalodil se místo něj. V případě oblečených mrtvol se jednalo o výsledek sporů či hádek, i tak šlo ve všech případech o vystěhovalce. Ten, kdo zapříčinil jejich smrt, se teď nacházel na palubě planetoletu a mimo dosah pozemské spravedlnosti. Niklas mohl mrtvé jedině zaevidovat a zjistit jejich jména, pokud to bylo možné. V případech, kdy ze záznamů identifikoval vrahy, odvysílal jejich nacionále posádkám planetoletů, striktně je však označoval jen jako „podezřelé“. Nepředpokládal, že by se tím na palubách lodí či následně na Marsu vůbec někdo zaobíral.

Těla, která nacházeli, nepodléhala rozkladu, jen je postupně vysušovala klimatizace. Niklas se zajímal, co se s nimi stane, a dozvěděl se, že „půjdou do recyklace“. Vše, co bylo za drahé peníze vyneseno na vysokou oběžnou dráhu, nemohlo být jen tak vyhozeno do vesmíru, kde by to

akorát překáželo. Mrtvá těla byla dílem využita jako hnojivo a dílem coby krmivo pro prasata v potravinářské sekci. Možná je namleli do karbanátků prodávaných ve stáncích a restauracích.

Po pár týdnech přísun ukrytých mrtvol ustal, tím však Niklasova policejní práce neskončila. Stále tu byly nehody a úrazy turistů ze Země, někdy i krádeže. Jejich objasnění obvykle nezabralo příliš mnoho času, všechny veřejné prostory orbitálního města snímaly kamery a pachatelé byli buď natolik hloupí, lehkomyslní, nebo v afektu, že si nedávali pozor. Většinou se stačilo jen podívat na záznamy a vše bylo jasné. Každý jednotlivý případ pak musel být pečlivě zaprotokolován a odeslán příslušným policejním orgánům dole na Zemi.

Téhle úmorné úředničiny se Boris milerád zbavil a přenechal ji Niklasovi. Vnitřní záležitosti si i nadále vyřizoval sám – bez protokolů a beze svědků.

Všechny ukryté mrtvoly, přistižení zloději či usvědčení vrazi začali Niklasovi v paměti splývat. Do vzpomínek se mu zadrápl jedině jistý homosexuál, který v nedbalosti zabil svého gay-manžela. V určité fázi výslechu začal Niklasovi popisovat komplikované sexuální hrátky zahrnující škrcení a dušení, které ve výsledku vedly k partnerově smrti. Zároveň začal na Niklase uplatňovat svůj šarm a nabízel mu, že mu proceduru předvede naživo. Niklas měl co dělat, aby ho neprofackoval, ale ovládl se. Výpověď i všechny další náležitosti zapakoval do digitálního balíčku a z Port Coda to odeslal na příslušné policejní oddělení dole na Zemi. Gay-vraha pak posadili do nejbližšího pendlu, ať si s ním na planetě udělají, co chtějí.

Turistických nehod, vražd a krádeží nebylo nijak přehnané množství, jedna až dvě týdně, někdy ani to ne. Teoreticky by měla Niklasovi zbývat spousta volného času, prakticky ho však využívali jako strojního inženýra,

kterým ve skutečnosti byl: k opravám čerpadel, ke kontrole a údržbě hydrauliky, vzduchotechniky i mechanických částí manipulačních strojů. Jeho nadřízeným se tak stal spíše architekt Jiménez a Borisovi ho půjčoval jen nerad. A pouze v těch nejnutnějších případech.

I dnes měl Niklas naplánováno, že provede kontroly technologických zařízení, ale Boris měl přednost. Architekt Jiménez bude muset počkat.

04

Borisovo pracoviště bylo stejné jako Vasilijův počítačový sál, jen s menším množstvím počítačů. Vlastně s menším množstvím úplně všeho. Místnost zůstávala poloprázdná a Boris se ani neobtěžoval zakrýt šedé stěny holografickými plakáty či tapetami. Nestrpěl kolem sebe poskoky ani asistenty a celou poměrně velkou prostoru užíval sám.

Když Niklas vstoupil, ukázal mu Boris na židli, aby se posadil. Byl to velký nařvaný chlap v pomačkaných kalhotách od bezpečácké uniformy a ve světlé košili s rozepnutým límcem. Měl nehezkou okrouhlou tvář, vlasy neurčité barvy si nechal ostříhat na šířku hřebenu, zato se už několik dní neholil. Vypadal jako frontový voják z ruského válečného filmu.

Niklas se posadil, Boris vytáhl ze skříně laboratorní láhev se zabroušenou zátkou a nalil z ní čirou tekutinu do dvou pořádných stakanů. Přiťukli si, každý vypil to své. Niklasovi bylo nepříjemné mít naváto už takhle na začátku dne, avšak nemohl s tím nic dělat. Co Boris chtěl, to také dostal. Navíc tím Niklasovi projevoval přízeň.

„Takže, *málčik*," řekl pak, „přemýšlel jsem, jak to uděláme. Nejdříve si promluvíme s tím *čuvakem*."

„S jakým *čuvakem*?"

„S tím, který se vrátil z Marsu. Jsou tací, kteří se odtam-

tud vracejí, věřil bys tomu? S cestou tam a zpátky na něm strávil deset let, ale stejně se chce poprat s plnou gravitací.“

„Proč si s ním promluvíme?“

„Protože to od nás potřebuje Valentina. Četl jsem zprávy, které přišly ještě před tím, než tam Valentinu poslali. Viděl jsem videa, která obstarali naši agenti na Marsu. Stejně tomu *chuj* rozumím.“

„Valentina pořád ještě neví, proč ji poslali na Mars?“ ujistil se Niklas.

„Ještě ne. Seběhlo se to takhle: *čuvak* napochodoval do naší pobočky v kráteru Gusev. Tím myslím pobočku Tischler-Abalkin Werke na Marsu. Chvíli vyjednával, pak ho pustili k našemu marťanskému direktorovi. *Čuvak* mu ukázal videa a poskytl k tomu slovní doprovod. Direktor kontaktoval přímo bráchu Arkadije, ale stejně mu neřekl nic kloudného, použil kódová slova a naznačil, že se jedná o nejvyšší prioritu. Tím myslím prioritu z hlediska obchodu a z hlediska peněz. Videa a další soubory pak přivezl až ten *čuvak*, nechtěli to odvysílat, aby to někdo neupirátil. Víš, jak to je, můžeš si šifrovat, jak chceš, stejně to nakonec někdo rozlouskne, zvlášť když na to má čtyři měsíce.“

„Aha,“ přikývl Niklas, ačkoli z toho nebyl moudrý.

„Co si myslíš o marťanech, *málčik*?“ zeptal se Boris.

„O marťanech? Myslíte pozemské kolonisty na Marsu?“

„Mluvím o marťanech, kteří byli na Marsu už předtím. Jako indiáni v Americe.“

„Uh,“ vydechl Niklas. Opatrně začal: „Nikdo nepopírá, že na Marsu byl dříve život. Skončil celkem nedávno, mluví se o jednom milionu marťanských roků. Mars zasáhl obří meteorit, odfoukl kyslíkovou atmosféru do vesmíru a všechno, co tam v tu chvíli žilo, zemřelo. Tedy skoro všechno. Mluví se o kyslíkových kapsách a dalších anomáliích, v zemině každopádně zůstala voda, ta je však

většinou zamrzlá. Pokud z původního života něco přetrvalo, tak jedině mikroorganismy. Ani to není zatím oficiálně potvrzené."

Boris sáhl na stůl, přitáhl si desky z tuhého papíru a otevřel je. Vyndal několik potištěných papírů formátu A4. Podal je Niklasovi: „*Smatrí*!"

Podíval se. Nejspíše to byly vytištěné záběry z kamery, zvětšené, retušované a konturované počítačovým programem. Krajina měla rudý nádech, což znamenalo, že to bylo vyfoceno na Marsu. Do objektivu zírala postavička s velikou hlavou a vystouplým hrudníkem. Zpola se kryla za skaliskem, na hlavě měla kuklu, na očích brýle, spodní část tváře kryla maska. Dalo se odhadnout, že je oblečená do jakési kombinézy.

Niklas se podíval na další záběry. Uviděl rozostřené momentky tvorečků skrývajících se ve stínech narudlých skal. Žádná z dalších fotek však nebyla natolik jednoznačná jako ta první.

„Co si o tom myslíš, *málčik*?"

„Neřekl bych, že by byli marťané," pokrčil rameny Niklas. „Pokud se v minulosti vůbec vyvinuli do takovéto podoby, je těžko představitelné, že přežili dva miliony pozemských let někde pod zemí."

„Naši to dokázali," řekl Boris rozhodně.

Pochopitelně měl na mysli utajenou sovětskou kolonii založenou koncem šedesátých let dvacátého století a objevenou ve třicátých letech století jedenadvacátého.

„Vaši tam přežívali sedmdesát let, to je pravda," přikývl Niklas. „Pochybuji však, že by se tam udrželi milion marťanských roků."

„Určitě by to dokázali," zafuněl Boris, který očividně nerozlišoval mezi jedním stoletím a milionem let. Navíc byl skálopevně přesvědčený, že ať se Rus zadrápne kdekoli, třeba i na Marsu, nic ho odtamtud nevypudí.

Pak dodal: „Také bych řekl, že je to podvod. To se nabízí jako první možnost. Někdo z našich je jiného názoru. Nejprve si promluvíme s tím *čuvakem*, pak uvidíme."

Vstal ze židle, z opěradla shrábl šedomodré sako s velkými knoflíky a oblékl si ho. To bylo nezvyklé. Vlastně to bylo poprvé, co ho Niklas viděl v saku.

On sám přišel do Borisovy kanceláře v pracovní kombinéze na prsou označené jmenovkou a na zádech stylizovaným logem **T-AW**. Ne že by pracoval rukama, jeho činnost strojního inženýra zahrnovala civění na monitory a mačkání páček, kombinézu si však oblíbil. Připadala mu pohodlná. Při návštěvě onoho *čuvaka* bude sice vypadat jako Borisův příručí, ale s tím se nedalo nic dělat.

05

Služebním výtahem sjeli na plácek před supermarketem Europa. Sekcí Villa prošli k Nemocnici a veřejným výtahem se popovezli o něco výš, tedy proti směru převládající gravitace. Protože, striktně vzato, v orbitálním městě nebylo žádné *nahoře* a tím pádem ani žádné *dole*. Gravitaci si tady zajišťovali, jak potřebovali. A kde ji potřebovali.

Z výtahu vystoupili na náměstíčku, z něhož se větvilo několik širokých ulic. Uprostřed náměstíčka, jak už bylo v orbitálním městě zvykem, stál monument, v tomto případě temný jehlan, nad jehož hrotem levitovala narudlá koule, očividně model Marsu. Ještě výše nad koulí se zvolna otáčel do oblouku prohnutý holografický nápis **ELYSIUM**.

Niklas sem omylem jednou vyjel, chvíli tu pak postál a obdivoval se místní architektuře. Do ulic vejít nemohl, od náměstíčka je oddělovaly mřížové stěny. Sekce sloužila pro ubytování posádek planetoletů a jejich rodin, které

nechtěly být rušeny zvědavými návštěvníky či poflakujícími se vystěhovalci. Kromě posádek zde byli ubytováváni jak navrátilci z Marsu, tak turisté, kteří vyrazili na Mars „jenom na skok“, tedy na výlet trvající dva roky, jejich organismus se tu pod lékařským dohledem adaptoval na plnou pozemskou přitažlivost a byla jim zde poskytována rehabilitace.

Každá z těchto tří skupin, navrátilci, posádky i turisté, měla vyhrazena svou vlastní ulici. A svou vlastní gravitaci.

Provedení Elysia bylo vznosné, odosobněné a plné základních geometrických tvarů s barevnými detaily, na kterých převládala oranžová. Místní zvláštností byla schodiště a pavlače, které se nacházely vně budov, a nikoli uvnitř jako jinde, zčásti ukryté za architektonickými parádičkami a opatřené dekorativními stříškami.

Architekt Jiménez, když se ho pak Niklas zeptal, vysvětlil, že při návrhu vycházel z ilustrací v časopisech *Amazing Stories* z padesátých let dvacátého století. Futuristickou koncepci zkombinoval s bruselským stylem, který se v té době skutečně praktikoval.

Když teď vystoupili z výtahu, Borise ani nenapadlo, že by měl na chvíli postát a obdivovat se Jiménezovu architektonickému mistrovství. Rázně vykročil k mřížové stěně s nápisem REPATRIACE a Niklas ho následoval. Branka integrovaná do mřížové stěny se automaticky otevřela a vpustila je dovnitř. S každým dalším krokem si Niklas připadal lehčí a lehčí, což byla koneckonců skutečnost. Posléze se přitažlivost ustálila na polovině jednoho gé.

Boris zamířil hlouběji do ulice, zahýbala v mírném oblouku a vzbuzovala dojem, že je delší než ve skutečnosti. Rozhlížel se po domovních číslech. Zastavil se u jedněch dveří v přízemí a zazvonil na domovní zvonek. Dveře se zasunuly do stěny a v otvoru stanul pomenší človíček oblečený do vystěhovaleckých tepláků, jaké fasovali pasažéři

planetoletů. Jeho tepláky byly šedomodré s fialovým lemováním a s nápisem ***Médeia***.

Gestem je pozval dovnitř. Přes malou předsíň vstoupili do pokoje zařízeného rovněž v bruselském stylu. Posedali si, kam se jen dalo, chlapíček do oranžového křesílka s trojúhelníkovým opěradlem, Boris a Niklas se směstnali na jasně žlutý gaučík. Boris položil na konferenční stolek desky s papíry, zalovil v nich a vytáhl portrétní fotografii. Podíval se na ni a pak na chlapíka.

„Jste to vy," přikývl. „Uwe Hochmann."

„To jsem já," přikývl chlapík. „Co byste potřebovali vědět?"

„Povězte nám o Walshovi," vybídl ho Boris. „Jak jste se seznámili, jaký byl váš vztah a tak dále."

Hochmann se pustil do vysvětlování. Mluvil univerzálem, jakousi jeho marsovskou variantou, srozumitelnou, avšak nezvyklou.

„Svedla nás dohromady náhoda. Když jsme se nechali nalejt, upíchli nás do stejné kajuty. Nebyli jsme tam pochopitelně jen sami dva, Victoria byla našlapaná až po střechu. Pokud by teda měl planetolet střechu, hehe. Smíchali nábory z Manchesteru a z Hannoveru, abysme se během letu pocvičili v univerzálu, když se máme mezi sebou domlouvat. Nevyšlo jim to tak úplně, na konci letu jsem mluvil spíš manchesterštinou, protože angličtina to nebyla ani náhodou, hehehe... Taková čtyřměsíční cesta udělá svoje. Buď se začněte navzájem nenávidět – a některé ty kluky z Manchesteru nenávidím ještě dneska –, nebo si sednete. Mezi mnou a Charliem to bylo spíš o tom sednutí si. Ne že by mezi námi propukla láska, hehehe, na tohle já nikdy nebyl, a Charlie už vůbec ne. Dělo se totiž něco jiného. Charlie měl během letu veliký problém, či spíše problém s velikostí. Zničehonic začal růst."

„Začal růst?" podivili se dvojhlasně Boris i Niklas.

„Tak," přikývl Hochmann. „On byl Charlie tak trochu zabrzděný, tím myslím po fyzické stránce. Kromě toho zalhal o svém věku. Bylo mu sedmnáct, když se nechal nalejt, ale tvrdil, že je mu jedenadvacet. Jeho falešné papíry to potvrzovaly. Už když ho v Manchesteru nabírali, byl vyšší než průměr, ale pořád ještě v limitu. Měl fenomenální znalosti z mineralogie a petrografie, protože geologie byla jeho koníčkem už od dětství. A jeho posedlostí. Myslím si, že ho prokoukli už při náboru a věděli, že mu není jedenadvacet, ale líbilo se jim, co všechno má v hlavě. Přistoupili na jeho hru, přijali ho a nalodili. O týden později přišlo ze Země hlášení, že Charlie je nezletilý a pohřešovaný, jenže to už planetolet nabíral rychlost. Pápá, vy tam na Zemi, zastavit už nelze. Všechno Charliemu vycházelo, tedy zatím. Pak začal růst. Snad se mu ve stavu beztíže vzbouřily hormony nebo se stalo něco s jeho hypofýzou, prostě se nalodil jako typický rekrut s výškou mírně nad průměrem, myslím, že metr šedesát sedm, ale na Mars dorazil jako sto osmdesát čísel vysoká zrůda."

„Zrůda?" ujistil se Niklas.

„Ten, kdo na území TaimanComu měří metr osmdesát, má vždycky problém," vysvětlil Hochmann. „Spotřebuje víc jídla a víc kyslíku, věčně si otlouká hlavu o futra. Musí se pořádně ohánět, aby si opatřil oblečení, ve kterém nebude vypadat, jako kdyby si ho vypůjčil od mladšího bratra. Všechny nesnáze však vykompenzovaly jeho znalosti. A schopnosti. Měl instinkt. A cit. Nemusel čekat deset let, až mu skončí závazek, byl samá prémie už od začátku a vyplatil se za pět let. Poslední dva roky, pořád samozřejmě mluvím o pozemských rocích, jezdil na smlouvu a na procenta. Párkrát jsem ho potkal v Bolívaru, vždycky byl plnej peněz a nebylo mu zatěžko zatáhnout útratu, když měl našinec hlouběji do kapsy. Jednou nebo dvakrát jsem mu nabídl, že budu jezdit do

terénu s ním, ale odmítl. Měl svého *wanga* a to mu stačilo.“

„Koho že to měl?“ ujistil se Niklas. „*Wanga*?“

„Tak,“ přikývl Hochmann. „Číňana.“

„Čína přeci nemá na Marsu zastoupení,“ namítl Niklas.

„Ne, nemá,“ přikývl Hochmann. „Když začalo koncem třicátejch let porcování Marsu, to jsem ještě nebyl na světě, Čína zaspala. Pak už to nikdy nezkusila napravit. Raději buduje ty svý umělý ostrovy a podmořský města. Možná se do jednoho z těch podmořskejch měst podívám, abych věděl, že to není výmysl, hehehe... To ale neznamená, že na Marsu nejsou Číňani. Jsou. Nabrali je při různejch partyzánskejch akcích. Předpokládá se, že někteří z nich jsou čínští špioni, což je možná i pravda, proto se ke všem chovají, jako by byli. *Wangové* nemají zastání, v podstatě jsou to jen takoví bioroboti a jejich pronájem stojí pár kreditů. Já i Charlie jsme se ke svým *wangům* chovali jakž takž, tím myslím lidsky, všeobecně jsou ale *wangové* spíš jen spotřební zboží. Jestliže některé z nich skutečně vycvičila a poslala čínská vláda, tak jí to tuplovaně nevyšlo.“

„Aha...“ řekl Niklas.

„Charlie Walsh pak udělal jakýsi objev,“ nadhodil Boris. „Čekal, že dostane prémii. Namísto toho se ho pokusili zabít.“

„Tak,“ přikývl Hochmann. „Pár dní se potom schovával ve starém brazilském městě, potkali jsme se tam a já jsem mu pomohl. Šli po něm, vyptávali se na něj, bylo jasné, že na něj má spadeno TaimanCom. Nechápal to. *Ta prémie by nebyla zase tak horentní*, opakoval mi několikrát. *Oni mají stanovený strop a přes něj by nešli.* Pak nás napadlo, že tam něco mimoděčně objevil. Ne tu cínovou horu, ale něco jiného. V kapse si přinesl flešku s daty, dělal si zálohu všeho, co předával společnosti. Je to sice proti pravidlům,

ale dělají to tak všichni. Byly tam snímky, které automaticky nacvakal automat na teréňáku. Automat nenatáčí souvislý film, ale snímkuje v intervalech, který si nastavíte. Já i Charlie jsme vyfiltrovali snímky od cínové hory, i tak jich bylo snad tisíc. Prohlíželi jsme to celý den a celou noc. Pak jsme to našli. Už jste si to vytiskli," ukázal na desky, které Boris nechal otevřené na stolku.

„Myslíte si, že na těch snímcích jsou marťani?" zeptal se Boris. „Jako domorodci?"

„A kdo jinej by to byl? Tam někde, padesát kiláků za okrajem teritoria TaimanComu, se schovávají marťani. TaimanCom o nich ví. Možná je tam schovává přímo TaimanCom. Charlie Walsh se k nim dostal omylem, když se snažil ufrnknout bouři. Proto na něj poslali zabijáky, aby nezjistil, na co kápl, a nevyžvanil to."

„Na Marsu se všeobecně věří, že tam přežívají domorodí marťani?" ujistil se Niklas.

„To je jasná věc," přikývl Hochmann. „O tom nikdo nepochybuje, myslím nikdo s rozumem v hlavě. Marťani přečkali tu jejich apokalypsu a teď se před námi schovávají, abychom nedokonali tu jejich genocidu. Možná jim někdo vyžvanil, co se stalo s indiánama v Americe, hehehe," zasmál se.

„Dobrá," přikývl Boris. „Pan Walsh vám neprozradil, na kterém místě učinil objev?"

„Ne," zavrtěl hlavou Hochmann. „Tohle si nechal pro sebe. Vím jen, že je to zhruba padesát kiláků za hranicema území, které si nárokuje TaimanCom. Haluzny, které má Charlie na fotkách, tam nejspíš zůstaly po Brazilcích, ale podobných míst bude ke dvacítce. Můžete navštěvovat jedno místo po druhém a doufat, že si vás TaimanCom nevšimne a nezatrhne vám to. Ale oni si vás všimnou. Nebo to můžete udělat tak, jak navrhl Charlie: vyhledáte ho, zajistíte mu návrat na Zemi a on vám dá souřadnice."

„Jak ho vyhledáme?“ zeptal se Niklas, avšak Boris zavrtěl hlavou: „Postup je dohodnutý. O tom teď nebudeme mluvit. Abych to zkrátil: vy jste se pak i s podklady přemístil do kráteru Gusev, pane Hochmanne, a navštívil naše zastupitelství. Tím myslím zastupitelství Tischler-Abalkin Werke. Pan Walsh se v tuto chvíli ukrývá na místě, které neznáte.“

„Přesně tak,“ přikývl Hochmann. „Dostat se z taimancomského teritoria byl opruz, ale pak už to šlo snadno. Musím uznat, že se chováte férově. Namluvím Charliemu vzkaz, že se vám dá věřit.“

„Jistě,“ přikývl Boris. „Namluvte to, my to zašifrujeme a odvysíláme našemu člověku.“

„Prý jste za ním poslali ženskou,“ nadhodil Hochmann.

„Kdo vám to řekl?“ zamračil se Boris.

„Něco jsem zaslechl, nic určitého. Teď jsem si tipl a vyšlo mi to, hehehe… Možná je dobře, že jste poslali holku. Jestli bude vstřícná, Charlie roztaje a ona si ho namaže na chleba. Ale pokud začne dělat fóry, Charlie se zatvrdí. Charlie není násilník, nic jí neudělá, nezačne ji znásilňovat, pokud ona odmítne, prostě ji nechá bejt, ale naštve se a z obchodu nebude nic. Já ho znám. Jestli vám můžu radit, tak ať se ta vaše holčina nevzpírá a vyjde mu vstříc. Tuhle radu vám dávám zdarma, když už jsme se tak skamarádili, hahaha.“

Boris to nijak nekomentoval. Namísto toho řekl: „Možná se ještě vrátíme s doplňujícími otázkami, pane Hochmanne. Ale spíš už ne. Dohoda platí: až si vaše tělo zvykne na plnou pozemskou gravitaci, dopravíme vás dolů na Zemi. Dohodnutou částku máte na účtu už teď.“

06

Zvedli se a opustili Hochmannův apartmán. Vrátili se na

centrální náměstíčko. Boris zvedl sluchátko veřejného telefonu a komusi cosi sdělil.

Pak sjeli výtahem do čtvrti Utopia a zastavili se v bistru s názvem Nautilus. Usadili se do křesílek v salonku, ve kterém Niklas pobýval už dříve, když společně s Marcelem a Grišou řešili předchozí případ. Nechali si donést kávu, mlčky upíjeli a pozorovali holografický podmořský svět, který se rozprostíral za velkými kulatými okny. Tam je zastihl Marcel. Dostavil se ve školní uniformě skládající se ze světlých kalhot, košile s límečkem a šedého pulovříku s logem **Coda-University**. Zřejmě přišel rovnou z vyučování.

„Neměli bychom už jít?" zeptal se a hlas mu přeskočil. Táhlo mu na čtrnáctý rok a mutoval.

„Ještě je čas," řekl Boris. „Jak to jde ve škole, Marceli?"

Ten pokrčil rameny: „Normálka."

Niklase pobavila skutečnost, že Boris nemá žádné téma, o němž by si mohl se svým synovcem promluvit. Samozřejmě kromě vražd a dalších násilností, které by Marcela ohromně zajímaly, avšak o nich Boris mluvit nechtěl.

„Neměl bys být na vyučování?" zeptal se Niklas.

„Počkají, až se vrátím," vysvětlil mu chlapec. „Myslím tím naše třída, ne celá škola."

Usadil se na pohovku, slámkou upíjel barevné pití, které mu přinesli. Vedle něj se posadil jeho mlčenlivý tělesný strážce. Ten nedostal nic.

„Jak to vypadá s Francescem Hidalgem, strýčku?" zeptal se Marcel po chvíli. „Pátráte po něm?"

„Jistěže jsme to nenechali být," přikývl Boris.

„Máte nějaké stopy?"

„Na Zemi se nevrátil," zafuněl Boris. „Pochybuji, že by se skrýval na Měsíci. Bude v některém z válcových orbitálních měst, víme asi, ve kterém, ale nemůžeme s tím nic dělat."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Archa*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.